

קלג

ואתה תצוה, תשמ"א

ועפ"ז יש לבאר מ"ש בהמאמר דזה שמשוה הוא רעיא מהימנא (שהוא זן ומפרנס את האמונה) הוא גם בנוגע לרועי ישראל שבכל דור (אתפשטותא דמשה שבכל דרא) שהם מחזקים את האמונה דישראל שיעמדו במס"ג בקיום התומ"צ. דלכאורה, זה שמשוה זן ומפרנס את האמונה הוא (כמבואר בכ"מ"י וגם במאמר זה עצמו"י) ע"י שמשפיע לישראל דעת באלקות שע"ז באה האמונה בפנימיות, וזה שרועי ישראל שבכל דור מחזקים האמונה (המבואר במאמר זה"י) הוא שהאמונה דישראל תהי באופן דמס"ג. וע"פ הנ"ל יש לומר, שעיקר הענין דרעיא מהימנא הוא זה שהוא זן ומפרנס את האמונה עצמה, שהאמונה תהי לא רק כמו שהיא מצד הגילויים (מצד זה שהנשמה שלמעלה רואה אלקות) אלא מצד עצם הנשמה. וזה שמשוה ממשיך את האמונה בפנימיות (בדעת והשגה) הוא חוצאה מזה שהוא זן ומפרנס את האמונה עצמה (המשכת וגילוי האמונה כמו שהיא מצד עצם הנשמה). וכנ"ל (סעיף ה), דהמשכת האמונה בפנימיות (בדעת) הוא ע"י גילוי ההתקשרות עצמית דעצם הנשמה. ועפ"ז יש לומר, דבוה שבהדורות שהוצרכו למס"ג בפועל חיזקו רועי ישראל (אתפשטותא דמשה) את האמונה דישראל שתהי במס"ג, נתגלה הענין דרעיא מהימנא (בענין זה"י) עוד יותר מבמשה עצמו. כי המשכת וגילוי האמונה כמו שהיא מצד עצם הנשמה [שע"י משה ואתפשטותא דל"י שבכל דרא], עיקר התגלותה הוא מס"ג בפועל.

ז) והנה ידוע שהמס"ג בפועל על תומ"צ של כל ישראל היתה בפורים (בזמן גזירת המן). שהמס"ג דחנוכה (בזמן גזירת יון) היתה (בעיקר) במתתיהו ובניו, והמס"ג בזמן גזירת המן היתה בכל ישראל. ועפ"ז יש לבאר מה שמוכא בהמאמר"י ממדרש"י שמרדכי ה"י שקול בדורו כמשה בדורו, דהגם שאתפשטותא דמשה הוא בכל דור מ"מ איתא במדרש שמרדכי (דוקא) ה"י שקול בדורו כמשה בדורו. ויש לומר, שמהמעלות דמרדכי היהודי הוא שהוא ה"י הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל ישראל שבדורו. בדוגמת משה רעיא מהימנא שהמשיך דעת לכל ישראל שבדורו, כמוכן גם מזה שדורו של משה (כל אנשי דורו) נק' דור דעה"י. [אלא שבמשה ה"י גילוי ענין זה (שהוא רעיא מהימנא דכל ישראל) ע"י שהמשיך דעת לכל אנשי דורו, ובמרדכי ה"י גילוי ענין זה ע"י שגילה כח המס"ג שבכל אנשי דורו]. ויש לומר, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו ה"י שקול כמשה בדורו, ע"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו"י, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(34) ת"א משפטים ע"ה, ב. ובכ"מ. וראה גם תניא רפמ"ב.

(35) סעיף יא.

(36) משא"כ נתניא שם, יורדין גיצוצין מנשמת מרעיה כו' לקמד דעם את העס".

(37) ראה לקמן הערה 56.

(38) סעיף ג.

(39) ראה ויקר פ"ט, א. במדבר פ"ט, ג. וש"נ.

(40) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג, דין וחשבון" דין ואח"כ חשבון) – ע"פ דברי המשנה (שם